

Posudek na habilitační práci a písemnou reflexi uměleckého výkonu

Mgr. Art. Lucie Papanetzovej, ArtD.

Lucie Papanetzová dosáhla ve svém oboru nejvyššího možného vzdělání – je absolventkou vzdělání konzervatorního, vysokoškolského magisterského a konečně interního doktorandského studia. Nejvyšší stupeň svého vzdělání ukončila absolutoriem v roce 2007 na VŠMU. Má rovněž celou řadu pracovních zkušeností ve svém oboru – od roku 2007 působí jako odborná asistentka na VŠMU v Bratislavě na katedře skladby a dirigování. V letech 2007 – 2014 působila na HTF VŠMU ve funkci proděkanky pro vědu a zahraničí. Vedle toho obohacovala své pedagogické zkušenosti prací s nejmladší generací hudebních talentů v rámci svého pedagogického působení na ZUŠ Ľudovíta Rajtera v Bratislavě (1998 – 2015). Intenzivně se též zabírala prací manažersko-organizační – v roce 2000 založila studentský festival současné hudby ORFEUS (v roce 2017 se bude konat již 18. ročník tohoto festivalu), který se stal významným uměleckým pódium na slovenské hudební scéně. Pravidelně účinkuje v různých relacích rozhlasu a televize, kde propaguje současnou slovenskou hudbu. Vzhledem ke svému zájmu a vědomostem v oblasti matematiky a fyziky spolupracuje též s prof. RNDr. Pavlem Zlatošem, CSc. na fakultě matematiky, fyziky a informatiky UK. Zapojena je rovněž v rámci Výzkumného centra VŠMU. Je dobře jazykově vybavena – má perfektní znalosti jazyka anglického a maďarského. Vedle všech výše uvedených aktivit intenzivně provozuje svoji profesi skladatelskou, její dílo je pravidelnou součástí hudebního života současnosti (viz doložené aktivity v rámci předloženého habilitačního materiálu). Jak z výše uvedeného letmého nástinu aktivit habilitantky vyplývá, velmi těžko bychom hledali osobnost s podobným vysoce kvalitním a hlubokým záběrem ve svém oboru.

Jako vlastní habilitační práce byla předložena dvě autorčina díla: „Žalmy pre mezzosopran a klavírne kvinteto“ a „Komorná symfónia“, dále součástí habilitační práce je „Písomná reflexia uměleckého diela“, která přehledně osvětluje umělecké směřování autorky a podává nezakreslený obraz o jejím životním usilování a směřování. Přináší též několik poznámek k vývoji kompozičního jazyka Lucie Papanetzovej a dále informace a poznámky k předloženým hudebním dílům: „Komorná symfónia“ a „Žalmy pre mezzosopran a klavírne kvinteto“.

„Komorná symfonia“ je dílo z roku 2014, obsazení Fl., Cl., Cl.b., timp., klavír, VI.I, VI.II, Vla Vce, Cb. Dílo vyniká výbornou, stavebně zcela čistou a logickou dramatickou linií, která vytváří jakýsi oblouk. Užívá dvanáctitónový materiál ve smyslu horizontálním i vertikálním. Velmi racionálně využívá zvolené výrazové prostředky a dalo by se říci, že je to skladba v jistém smyslu minimalistická. Nikoliv skrze minimalistické repetitivní postupy, ale prostřednictvím vysoké úspornosti exponovaných prvků a práce s nimi. Vytváří silné vnitřní napětí vycházející z nejniternějších autorčiných prožitků a obsahů její vnitřní mysli. Konstatuji, že jest to dílo čisté, přesvědčivé a silné.

„Žalmy pre mezzosopran a klavírne kvinteto“ (2016) – kompozice textově vychází ze žalmu 22 „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil“. Autorka ve svém komentáři hovoří ještě o žalmu č. 21, ale textově jsem ho v díle nenalezl. Proto se domnívám, že jeho obsah je výrazovou základnou pro pasáže, které jsou bez textu, a které jsou jakoby odpověďmi na otázky volajícího. Toto je pouze moje domněnka. Co je však jisté, je skutečnost, že kompozice je velmi působivá, je plná silné a poutavé atmosféry a přináší přesvědčivé zpracování zvolené tematiky. Zvláště působivá je závěrečná část vyrovnání a jakéhosi smíru, která je hudebně symbolizována čistou chorální melodií.

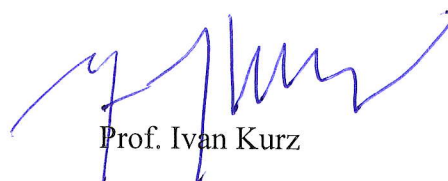
Z hudebního jazyka Lucie Papanetzovej velmi silně vyzařuje úsilí o pravdivost a upřímnost umělecké výpovědi. V této souvztažnosti je pro autorku již velmi příznačná její kompozice pro komorní ansámbl „Záhir“ (premiéra 2005). Záhir je termín znamenající: viditelný, přítomný, neunikající pozornosti – někdo nebo něco, co postupně silně zaplní naše vědomí. Ve zmíněné kompozici je to metricko-rytmický útvar v tympánech připomínající signál SOS, který postupně strhne celý ansámbl, alespoň tento výrazový moment je pro mne ve zmíněné kompozici nejapelativnější. V obecné poloze tato schopnost – tj. schopnost určitým, z počátku třeba i nenápadným prvkem, postupně zaplnit celý prostor a posléze strhnout prostřednictvím tohoto prvku na sebe všechnu pozornost, je jednou z nejsilnějších a nejperspektivnějších výrazových mohutností autorky. Dalším ryzím výrazovým kamenem je přesný cit pro rovnováhu mezi racionalitou a emociálností. Hudební jazyk Lucie Papanetzovej ještě není úplně vykroužen do sošného monumentu, ale je jasnou předzvěstí tohoto cíle. Očekávám její další svrchovaný vývoj. Hledím k jejím tvůrčím výsledkům s nadějí a obdivem.

Uměleckou i organizační činnost Lucie Papanetzové jsem měl možnost pozorovat již řadu let. Požívá u mne vysoké autority umělecké i lidské. Konstatuji, že jako skladatelka patří k originálním osobnostem své profese, a že zasáhla výrazným způsobem do všech hudebních

oborů – hudby komorní, symfonické, i do hudby hudebně dramatické. Navíc trvale odevzdává nemalý podíl na poli kulturně organizačním. Těž její činnost pedagogická svědčí o hluboké zasvěcenosti do problematiky hudební kompozice. Krátce řečeno: **habilitační řízení v oboru skladba vřele a bezvýhradně doporučuji.**

Předloženou habilitační práci: „Žalmy pre mezzosopran a klavírne kvinteto“ a „Komorná symfónia“, + písemná reflexe uměleckého výkonu, hodnotím jednoznačně pozitivně a bezvýhradně doporučuji, aby byla přijata jako úspěšně vytvořené habilitační dílo.

V Praze, 24. 8. 2017

Prof. Ivan Kurz